

C) 21:1 -23:11 Mărturia lui Pavel în Ierusalim

i) 21:1-16 Hotărârea lui Pavel de a merge la Ierusalim

Cu siguranță că prima întrebare care ni se ridică în legătură cu acest pasaj este: cum se explică aparenta contradicție dintre versetele 20:22 și 21:4? Ar fi mai multe posibile explicații:

- Duhul vorbește în două momente distincte. În Milet, Duhul îl îndeamnă pe Pavel să meargă la Ierusalim. Însă, până ca Pavel să ajungă în Tir, în bătăliile spirituale din văzduh au avut loc anumite evenimente pe care nu le cunoaștem și în urma cărora Duhul a început să-i comunice lui Pavel că nu mai este cea mai eficientă decizie, aceea de-a merge la Ierusalim. Această explicație mi se pare forțată, căci Domnul este Atotștiutor și știa mai dinainte despre acele posibile schimbări din războiul spiritual din văzduh.
- Explicarea versetului 21:4 ne este dată în pasajul cu proorocul Agab. Astfel, sensul expresiei „*ucenicii, prin Duhul...*” ar fi: ucenicii îl îndemnau pe Pavel să nu meargă la Ierusalim pentru că fuseseră înștiințați că el va pătimi acolo.
- Această aparentă contradicție vine să sugereze zbaterea din inima Domnului. Într-adevăr, sunt unele pasaje din Scriptură în care ni se descoperă zbaterea din inima Domnului și lupta dintre două glasuri opuse:

✘ Osea 11:8: „*Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!*”

✘ Exod 32:7-14: „*Domnul a zis lui Moise: <<Scoală și pogoară-te; căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat. Foarte curând s-au abătut de la calea, pe care le-o poruncisem Eu; și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat până la pământ înaintea lui, i-au adus jertfe și au zis: <<Israele! Iata dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului!>> Domnul a zis lui Moise: <<Văd că poporul acesta este un popor încăpățânat. Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor: și-i voi mistui, dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.>> Moise s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: <<Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare? Pentru ce să zică Egiptenii: <<Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți, și ca să-i șteargă de pe fața pământului?>> Întoarce-te din iușimea mâniei Tale și lasă-Te de răul acesta, pe care vrei să-l faci poporului Tău. Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, robii Tăi, cărora le-ai spus, jurându-Te pe Tine Însuși: <<Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara aceasta, de care am vorbit, și ei o vor stăpâni în veac.>> Și Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său.”*

Vedem cum în inima Domnului glasul dreptății se luptă cu glasul iubirii. Glasul dreptății lui Dumnezeu i-a spus lui Moise: „*Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor și-i voi mistui...*” Însă glasul iubirii lui Dumnezeu a fost acela care l-a îndemnat pe Moise să

mijlocească pentru iertarea poporului. Oare și în acest context din Fapte 21 avem lupta dintre două glasuri din inima Domnului? Pe de o parte, Dumnezeu nu dorea ca Pavel să sufere, dar pe de altă parte Domnul voia să-l aducă pe noi înălțimi spirituale. Astfel, poate mesajul complet al Domnului pentru Pavel ar fi: „Pavele, Eu te iubesc mult și nu doresc să suferi deloc. Inima Mi se sfâșie în două când te văd trecând prin suferință. De aceea, nu aș vrea să mergi la Ierusalim ca să suferi (mesaj transmis prin gura ucenicilor). Dar în același timp cred că este nevoie de mărturia ta acolo. Și știi că această experiență te va aduce mai aproape de Mine, te va face mai fericit și te va îmbogăți nespun de mult pentru veșnicie. Deci, cred că ar fi mai bine să mergi la Ierusalim (mesaj transmis prin călăuzirea specifică personală). Dar simte-te liber să faci cum vrei tu...”

Deși și a doua variantă este plauzibilă, îmi place mai mult a treia. Astfel, Domnul nu doar îi oferă lui Pavel argumente că ar fi mai bine să meargă la Ierusalim unde va suferi, dar îl și înștiințează că Lui nu-I place când el suferă și nu ar vrea să se întâmple lucrul acesta. Astfel, descoperim ceva minunat din inima lui Dumnezeu: „*Ci, când mâhnește pe cineva, Se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare: căci El nu necăjește cu plăcere, nici nu mâhnește bucuros pe copiii oamenilor.*” (Plângerile lui Ieremia 3:32-33)

Atunci când trec prin suferință, una din alinări și mângâieri este să știu că Domnul nu privește cu plăcere sau indiferență la durerea mea, ci suferă și plânge împreună cu mine și de-abia așteaptă ca ea să se termine. El știe însă că este spre binele meu și de aceea o îngăduie. Dar o îngăduie plângând și cu inima Sa aproape de suferința mea.

Înainte de a analiza mai departe textul vreau să subliniez că în această decizie a lui Pavel nu este vorba de a păcătui sau nu, ci de a lua sau nu cea mai eficientă decizie. Cred că Pavel a luat cea mai bună decizie. În 23:11 Pavel primește o confirmare specială din partea Domnului. În altă parte am evidențiat faptul că această confirmare s-ar putea referi nu la decizia de a merge la Ierusalim, ci doar la modul în care a mărturisit despre Domnul în Ierusalim... Acest lucru este adevărat, însă nu găsim un alt pasaj prin care Domnul să-i descopere lui Pavel că nu a luat cea mai bună decizie. Astfel, prezența unei confirmări și lipsa oricărei infirmări reprezintă un argument important pentru a susține că Pavel a luat decizia cea mai eficientă.

În Efes, decizia de a nu merge la teatru a însemnat, după părerea mea, evitarea unei capcane: mulțimea nu l-ar fi ascultat și împotrivirea s-ar fi amplificat în mod inutil. Însă, în Efes Pavel nu a primit o călăuzire specifică așa cum mărturisește că a primit cu privire la decizia de a merge la Ierusalim (vezi 20:22). Și, după cum vom vedea, în Ierusalim era nevoie de mărturia lui atât pentru Iudei, cât și pentru creștini și mulțimea a avut disponibilitatea să-l asculte.

Să ne întoarcem puțin la opoziția ucenicilor față de decizia lui Pavel de a merge la Ierusalim. Opoziția se baza pe faptul că fuseseră înștiințați de Duhul că Pavel va fi prins de Iudei la Ierusalim și dat în mâna Neamurilor. De ce proorocia lui Agab i-a făcut să-l implore pe Pavel să nu meargă la Ierusalim? Cred că, în primul rând, țineau mult la Pavel și, la fel ca și Domnul, nu doreau ca acesta să sufere. Dar în acest timp să nu uităm că cei care-l implorau să nu meargă la Ierusalim erau creștini foarte maturi ca și Filip, Luca sau ceilalți membri ai echipei sale misionare. În mod cert, ei percepeau că ar fi mai eficient pentru lucrare ca Pavel să nu moară sau să nu fie închis, ci să rămână viu și liber și să meargă cât mai repede la Roma. Și aveau multe argumente de partea lor. Un prim argument era acela că Ierusalimul nu era lipsit de mărturie. Ierusalimul avea o comunitate creștină foarte matură formată din mii de creștini și condusă de apostoli sau prezbiteri de talia lui Iacov. Al doilea argument era acela că Isus, prin profețiile despre dărâmarea Ierusalimului, îi înștiințase că acest oraș va respinge în continuare mesajul Evangheliei. Și apoi, oare un om de talia lui Pavel era mai eficient închis într-o temniță sau slobod pe străzile Romei?

În ciuda acestor argumente și a rugămintilor fierbinți ale ucenicilor, Pavel alege să meargă la Ierusalim. Oare de ce? Și el știa că Ierusalimul va respinge mărturia lui Hristos. Poate la fel ca Domnul Isus, când după ce a plâns pentru cetate, a intrat totuși în ea și a început să predice, a dorit să reprezinte Numele Domnului și să se jertfească pentru căutătorii de Dumnezeu din mulțimea răzvrătită: „Poate totuși măcar cerul va primi mărturia mea...” se putea gândi Pavel. Și să nu uităm că Pavel avea o inimă specială pentru poporul Iudeu (vezi Romani 9:1-5). Dar oare mărturia creștinilor din Ierusalim nu era suficient de puternică? Ce putea aduce în plus Pavel?

Pasajele care urmează ne arată că Pavel putea totuși aduce ceva în plus mărturiei creștinilor din Ierusalim. Pavel era un vas special prin care Domnul Își vestea Cuvântul Său, Pavel era un personaj foarte denigrat și controversat și Pavel fusese în trecut mai rău decât ei: prigonitor, plin de râvnă, al Bisericii lui Hristos. De aceea, cred că Pavel a luat cea mai bună decizie. Sosise momentul să se apere față de mulțimea de cuvinte mincinoase, care au fost aduse la adresa lui.

Opoziția ucenicilor îi decoperă pe de o parte inima lui Dumnezeu pentru el („Nu vreau să suferi, Pavle!”), dar pe de altă parte reprezintă și un test al discernământului și al disponibilității de a renunța la drepturile sale. Astfel, Pavel trebuie să descifreze mai întâi care este cea mai eficientă decizie și apoi trebuie să renunțe la dreptul său de a nu suferi din nou. Pavel nu ar fi păcătuit dacă nu ar fi mers la Ierusalim, dar ar fi ratat provocarea Domnului de a-l sui pe noi înălțimi spirituale.

Este un test foarte greu. Dar Pavel l-a luat. Cel care călca pe urmele lui Hristos trebuia să ia și acest test. Deci, Dumnezeu îl înștiințează că va suferi în Ierusalim pentru a-i comunica faptul că El este plin de compasiune față de durerile lui Pavel, pentru ca Pavel să se pregătească mai bine pentru această încercare și pentru ca Pavel să fie testat.

ii) 21:17-26 Decizia lui Pavel de a participa la o ceremonie în Templu

Când am analizat capitolul 18, am comentat rațiunea acestei decizii a lui Pavel. Pavel voia să dovedească Iudeilor creștini și necreștini faptul că acuzațiile care i se aduceau erau false. Pavel nu forța pe Iudei să renunțe la Legea ceremonială a lui Moise. Deși era convins că Vechiul Legământ fusese desființat, el știa că se află într-o perioadă de tranziție când Însuși Dumnezeu respecta conștiința evreului care învățase de mic, prin Duhul, să cinstească Templul. Acum vreau însă să subliniez că acest pasaj poate reprezenta o confirmare a faptului că decizia lui Pavel de a merge la Ierusalim a fost decizia cea mai bună. Într-adevăr, iată ce i-au zis prezbiterii din Ierusalim: „*Vezi, frate, câte mii de Iudei au crezut și toți sunt plini de râvnă pentru Lege. Dar ei au auzit despre tine că înveți pe toți Iudeii, care trăiesc printre Neamuri, să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile.*” (21:20-21)

Pavel nu era un personaj oarecare. El era apostolul Domnului, apostolul care a lucrat mai mult decât toți, apostolul Neamurilor, care a scris cele mai multe cărți ale Noului Testament.

Mesajul Evangheliei era strâns legat de viața personală a lui Pavel. Mesajul nu putea fi desprins de mesager. Tocmai de aceea, cel rău a dus un război teribil de denigrare a lui Pavel. Isus ne-a înștiințat din Evanghelie că vom fi vorbiți de rău și că lumea va spune o mulțime de lucruri neadevărate despre noi. Dar despre Pavel s-au spus mai multe decât s-a spus față de mulți dintre noi la un loc. El era un personaj cheie. De aceea, a fost și o țintă specială a celui rău. Putem să ne dăm seama cât de mult a fost ponegrit Pavel observând faptul că însăși comunitatea

creștină de la Ierusalim era derutată, în ciuda faptului că prezbiterii ei sau o parte din ei, îl cunoșteau pe Pavel și erau de partea lui Pavel.

Și era vorba despre o comunitate matură care își ducea viața de credință în vizuina lupului. Dacă acești creștini erau deruțați și confuzi cu privire la Pavel, oare ce era în mintea Iudeilor necreștini? Valul de acuzație cu privire la Pavel era uriaș. Pavel a găsit cu cale că acum era momentul să spulbere acest val, că acum era momentul să se apere în fața comunității iudaice de la Ierusalim. Oricum, el știa că a intrat în ultima fază a lucrării și chiar se aștepta să moară cât de curând. Nu mai putea amâna acest moment. Astfel, vizita lui Pavel la Ierusalim se dovedește a fi o vizită cât se poate de importantă și necesară. Nu a fost un moft de-al său sau o ambiție neînțeleaptă. Decizia de a nu merge la teatru în Efes ne arată că Pavel era un om chibzuit și flexibil, care lua aminte la sfaturile fraților. Acum însă contextul era altul și primise și o chemare specială din partea Duhului.

iii) 21:27-40 Prinderea lui Pavel

Voi face doar câteva observații cu privire la acest tablou. Mai întâi vreau să subliniez că acest pasaj confirmă presupunerea mea anterioară, și anume: dacă creștinii din Ierusalim erau contrariați cu privire la Pavel, Iudeii necreștini erau cu atât mai mult. Acuzația din versetul 28 și reacția mulțimii de Iudei întăresc faptul că era nevoie ca Pavel să răspundă în Ierusalim uriașului val de acuzații care i se aduseseră.

A doua observație are în vedere asemănările dintre această întâmplare din Templul de la Ierusalim și cea din teatrul din Efes. Într-adevăr, avem de-a face cu aceeași furie nebună a unei mulțimi, îndreptată împotriva lui Pavel. Rapiditatea cu care s-a mobilizat mulțimea, intensitatea urii ei față de Pavel și confuzia ce domnea în rândul ei (compară 21:3 cu 19:32) sunt elemente de asemănare evidente. Aceste asemănări ne sugerează faptul că Luca vrea să facă o paralelă între întâmplarea din teatru și cea din Efes.

Dar cred că un posibil rol, al evidențierii asemănărilor, este acela de a sublinia deosebirile. Într-adevăr, se pare că Luca vrea să pună în lumină următoarea diferență esențială:

În teatru

„Alexandru a făcut semn cu mâna și voia să se apere înaintea norodului. Dar când l-au cunoscut că este Iudeu, au strigat toți într-un glas timp de aproape două ceasuri: <<Mare este Diana Efesenilor!>>”
(19 :33b-34)

În Templu

„Pavel a stat în picioare și a făcut semn norodului cu mâna. S-a făcut o mare tăcere și Pavel le-a vorbit în limba evreiască.”
(21 :40)

Dacă mulțimea de păgâni nu l-ar fi ascultat pe Pavel la teatru, iată că mulțimea de Iudei l-a ascultat cu mare atenție în Ierusalim. Observăm deci cum Dumnezeu îl păzește pe Pavel și acesta nu este omorât de mulțime, ca apoi să-l facă să capete trecere în fața mulțimii, care își încetează strigătele și-l ascultă cu mare atenție. Aceste evenimente ar putea constitui o a treia confirmare că decizia lui Pavel, de a merge în Ierusalim, a fost decizia cea mai bună, după cum și decizia de a nu merge în teatru a fost și ea cea mai bună decizie. Nevoia de a merge în Ierusalim era reală și Dumnezeu intervine pentru a potoli mulțimea și pentru a o face disponibilă să asculte

mesajul de apărare a lui Pavel. În spatele evenimentelor zbuciumate din templu este Domnul, care vrea ca Pavel să se apere în fața unui auditoriu cât mai numeros. Cu toate strategiile sale evanghelistice, nu cred că Pavel ar fi reușit să-și adune așa repede un auditoriu așa de numeros.

ii) 22:1-21 Cuvântarea de apărare a lui Pavel

Discursul lui Pavel este un discurs de apărare. Care era acuzația? Acuzația o regăsim în versetele 21:21 și 21:28. Era o acuzație care-l privea direct pe Pavel. Scopul lui Pavel ar fi deci ca el să demonteze această acuzație. De ce totuși își construiește așa discursul și nu altfel? Într-adevăr, discursul său neterminat cuprinde trei părți:

- ◆ 22:1-5 Râvna lui Pavel de dinainte de convertire
- ◆ 22:6-16 Revelația și convertirea sa
- ◆ 22:17-21 Vedenia din Templu

Observăm faptul că Pavel nu reușește să răspundă decât într-un mod indirect acuzațiilor. Într-adevăr, în discursul său sunt câteva versete care evidențiază respectul său pentru Templu, Lege și norodul Israel. Probabil, în a doua parte a discursului său, el ar fi vrut să răspundă într-o manieră mai directă acuzațiilor. Pavel era conștient de faptul că mulțimea isterică i-ar putea întrerupe discursul său oricând. Cu toate acestea, preferă să înceapă cu convertirea sa și nu cu tratarea explicită a acuzațiilor. Oare de ce?

Pavel nu dezvoltă conceptele fundamentale ale Evangheliei, el nu oferă argumente scripturale pentru mesianitatea și divinitatea lui Isus. El nu insistă asupra lucrării ispășitoare a lui Isus. Discursul său nu este un discurs teologic, complicat, ci este o relatare a poveștii vieții sale. Cum se explică această strategie a lui Pavel? Sunt mai multe ipoteze explicative care nu se exclud una pe cealaltă, ci se completează și se sprijină reciproc.

În primul rând, Pavel știa că în Ierusalim exista o puternică Biserică creștină, care a propovăduit cu îndrăzneală despre Isus și Evanghelia Sa. Deci, auditoriul său nu era un auditoriu care nu cunoștea Evanghelia. În al doilea rând, problema auditoriului era în primul rând cu Pavel, și nu cu Isus. În jurul lui Pavel erau multe acuzații false. Astfel, Iudeii erau împotriva lui. Dar Pavel era un personaj prea important pentru a putea fi despărțit de mesajul Evangheliei. Astfel, Pavel, din pricina bârfelor, devenise un fel de pricină de poticnire pentru Iudei în primirea Evangheliei lui ISUS. Pavel, deci, și-a dat seama că este prioritar să răspundă acuzațiilor aduse.

În al treilea rând, Pavel știa că relatarea unei convertiri are un impact special. Oamenii pot fi imuni în fața unor argumente teologice abstracte, dar pot fi sensibilizați prin mărturia practică a unei vieți schimbate. Relatarea cu sinceritate a convertirii evidențiază buna intenție a creștinului. Reacția auditoriului poate fi: „Ori are dreptate, ori e nebun. Dar nu e pervers. E sincer în ceea ce face!” Povestea unei vieți captează atenția și se întipărește în memorie mai bine decât înlănțuirea de idei a unui discurs abstract.

În al patrulea rând, Pavel era conștient de faptul că prin relatarea convertirii sale, care era cu totul deosebită, putea să obțină un impact specific asupra auditorului evreiesc. Pavel fusese unul dintre ei, unul ca ei. Ba mai mult, fusese mai plin de râvnă ca ei în prigonirea Bisericii. Cu toate acestea, ce l-a schimbat? Pavel aduce un argument care era greu de contestat de auditoriu. Dacă argumentele teologice puteau fi răstălmăcite ușor, argumentul unei vieți schimbate și al invocării unei întâlniri personale cu Hristos Cel Înviat este mai greu de ignorat sau contrazis.

Astfel, putem spune că am deslușit logica primelor 16 versete ale discursului lui Pavel. Mai rămâne să analizăm vers. 17-21. Aceste versete ridică următoarele întrebări: Care este scopul relatării vedeniei din Templu? Cum ar fi vrut să continue Pavel? De ce auditoriul îl întrerupe tocmai acum?

Menționarea faptului că se ruga în Templu, când a avut vedenia, subliniază, pe de o parte, respectul lui Pavel pentru Templu și după convertire și, pe de altă parte, sporește credibilitatea mesajului din vedenie. Înainte să încercăm să descoperim scopul relatării acestei vedenii, vom face câteva observații asupra ei. Din spusele Domnului, se desprinde următorul principiu: apariția împotrivirii reprezintă uneori un semn că trebuie să fugim. Pavel nu era un păstor al unei Biserici locale, ci era un misionar. El trebuia să fie martor față de toți oamenii (vezi 22:15). De aceea, dacă întâmpina mare împotrivire într-un loc, Domnul îl călăuzea spre alte locuri. Apoi, mai observ inima specială a lui Pavel față de evreii din Ierusalim. El fusese unul ca ei. El le recunoștea nefericirea și temnița în care trăiau. Și Pavel este și conștient că, din pricina trecutului său, poate avea un impact cu totul deosebit asupra lor. Din înlănțuirea ideilor din discuția lui Pavel cu Domnul în Templu am putea trage concluzia că Pavel nu a apucat să depună o mărturie publică în Ierusalim. Iată care au fost vizitele lui Pavel la Ierusalim, după convertire:

1. o vizită de 15 zile după trei ani de la convertire (vezi Fapte 9b, Galateni 1:18-24)
2. Pavel aduce împreună cu Barnaba la Ierusalim ajutoarele de la Neamuri. (Fapte 12, 44 d.H.)
3. După 14 ani de la convertire face o vizită la Ierusalim pentru ca apostolii să-i confirme înaintea Iudeilor și Neamurilor autenticitatea Evangheliei Sale. (Galateni 2:1-10)
4. În anul 49-50 d. H. participă la Conciliul de la Ierusalim. (Fapte 15)
5. În Fapte 18 ni se relatează celebrarea de către Pavel a unei sărbători evreiești la Ierusalim.

Se pare că, în timpul acestor 5 vizite, el nu a avut ocazia să depună o mărturie publică despre Hristos așa cum a depus acum. Domnul îl trimisese la Neamuri, iar pe Petru îl făcuse apostol al evreilor. (vezi Galateni 2) Dacă lucrurile stau așa, găsim încă un argument în plus pentru insistența lui Pavel de a veni la Ierusalim cu ocazia Cincizecimii.

Și poate scopul acestei relatări este tocmai pentru a motiva în fața auditoriului absența și tăcerea sa cu privire la comunitatea din Ierusalim în care crescuse. El nu a plecat din Ierusalim ca un semn de sfidare a Legii, a Templului și a părinților săi. Nu, ci el a plecat pentru că a primit o înștiințare specială din partea lui Dumnezeu și pentru că Domnul l-a trimis la Neamuri. Putem spune, deci, că Pavel a așteptat zeci de ani acest moment, și anume momentul în care avea să depună o mărturie publică în Ierusalim. Visul său se împlinise în sfârșit.

v) 22:22-29 Pavel – cetățean roman

Când mulțimea aude cuvântul „Neamuri” cere cu furie moartea lui Pavel. Nu au reacționat nici când au auzit despre Isus, nici când au auzit că Domnul a spus despre ei că vor respinge mărturia lui Pavel, însă reacționează când aud despre trimiterea lui Pavel la Neamuri. Astfel, mulțimea se dă de gol. Nu era o mulțime neprihănită care cunoștea din Scripturi inima lui Dumnezeu pentru mântuirea Neamurilor, ci era o mulțime mândră și îngâmfată, care se încredea în sine și în „meritele” sale și care își afișa cu îndrăzneală „superioritatea”. Ei nu erau preocupați să afle adevărul, ci se luptau din răspuțeri să-și apere imaginea de sine și falsa religiozitate. Mândria și invidia, iar nu lupta pentru adevăr îi impulsiona la acțiune.

Atunci când căpitanul poruncește ca Pavel să fie bătut, acesta face apel la dreptul său de roman. Exemplul său este foarte important pentru noi. Suntem astfel îndemnați, dacă avem drepturi, să ne folosim de ele pentru a ne proteja.

Suferința nu este plăcută și nu este un scop în sine. Dacă putem s-o evităm, s-o evităm! Doar dacă primim o călăuzire specifică să nu ne folosim de drepturile noastre pentru a ne proteja, nu trebuie să apelăm la acestea. În rest, trebuie să ne folosim cu înțelepciune de legile statului pentru a ne proteja libertatea, demnitatea și integritatea fizică.

Aceste tablouri în care Pavel se apără sunt extrem de importante. În Evanghelie, într-un context similar, Isus tace mai mereu. În contrast cu El, Pavel se apără mereu. De ce? Isus era mai mult decât un martir, Isus era Mielul lui Dumnezeu, care de bunăvoie a acceptat să fie dus la tăiere. El nu s-a apărat, pentru că știa că oricum va fi condamnat și pentru că voia să arate că de bunăvoie accepta slujba de Miel al lui Dumnezeu. Pavel, însă, nu era o jertfă de ispășire. Pavel era un creștin care aștepta martirajul. El trebuia să se apere. Era o ocazie minunată pentru a-L mărturisi pe Domnul. Pavel nu a tăcut niciodată. Deci, regula generală este să ne apărăm ori de câte ori ni se dă ocazia!

iii) 22:30-23:11 Pavel înaintea Sinedriului

Observ cum Dumnezeu se folosește de dorința căpitanului de a afla conținutul exact al acuzațiilor Iudeilor, pentru a-i mai organiza lui Pavel o conferință de evanghelizare gratuită. Pavel a avut înaintea lui norodul Ierusalimului, iar acum are înaintea sa întreg Sinedriul. Este important să înțelegem strategia lui Dumnezeu.

Și noi, ca și Pavel, vom fi acuzați pe nedrept, vom fi învinuiți cu înverșunare de tot felul de lucruri neadevărate. Este o situație neplăcută, de care ne este frică și cu toții sperăm să nu avem prea des parte de ea. Cu toate acestea, să nu uităm că este o strategie importantă, pe care Dumnezeu o folosește pentru a putea mărturisi despre El. Oamenii nu vor să asculte Evanghelia. Însă, atunci când sunt acuzații serioase, ei sunt atrași și vor să asculte răspunsul. Și tocmai acest răspuns va însemna mărturisirea Domnului. Oare dacă Pavel ar fi organizat o conferință de evanghelizare în Ierusalim, ar fi venit atât norod și s-ar fi adunat tot Sinedriul? Și oare câți bani, timp și energie ar fi investit Biserica din Ierusalim pentru a organiza o astfel de conferință? Pe când atunci când ești acuzat, conferința este 100% gratuită!

Mărturia lui Pavel în fața Sinedriului pare ciudată și stârnește câteva întrebări: Pavel chiar nu l-a recunoscut pe Marele Preot? Dacă ar fi știut că este Mare Preot, nu ar mai fi răspuns ca în versetul 3? Este versetul 5 o aluzie cu privire la faptul că, de fapt, este un alt Mare Preot (Isus Hristos)? Premeditează Pavel cearta dintre Farisei și Saduchei? Dacă da, de ce? Oare nu a risipit o ocazie în care putea mărturisi mai mult despre Domnul?

Înainte de a ne grăbi să răspundem la întrebări, este bine să citim și versetul 11. În vers. 11, avem confirmarea lui Dumnezeu cu privire la calitatea mărturiei lui Pavel în Ierusalim. Deci, mărturia lui Pavel în Ierusalim devine o mărturie model.

Se pare că Pavel, prin intervenția lui din vers. 3, reușește să evite primirea unei lovituri peste gură. Pavel se apără cu maturitate și inteligență. Cu siguranță că vers. 3 l-a rostit cu respect și cu dragoste. Pavel face apel la logică, la rațiune. Pavel știa că avea un aliat în acuzatorii săi, și anume: rațiunea acestora. Însă, știa că avea și dușmani în potrivnicii lui: pulsiuni și emoții negative și capacitatea acestora de raționalizare. Pavel face apel la autoritatea Legii. Era o autoritate pe care acuzatorii săi, măcar formal, o acceptau. În același timp, demonstrează faptul că știa Legea și o respecta.

Același lucru îl dovedește și replica din versetul 5. Fie că este ironic sau nu, Pavel știa Legea în amănunt și dorea ca ea să fie păzită în amănunt. Sunt anumite pasaje care ne sugerează că Pavel ar fi avut niște probleme cu vederea. Oricum, era deja înaintat în vârstă. (avea în jur de 60 de ani în Fapte 23) Deci, este posibil ca, într-adevăr, să nu-l fi recunoscut de prima dată pe Marele Preot. Și Pavel ia în serios porunca din Exod 22:28 și vrea să o împlinească. În Exod ni se spune: „*să nu blestemi pe mai marele norodului tău.*” Pavel extinde aria împlinirii acestei porunci și conchide că nici măcar să-l grăiești de rău nu ai voie.

A doua intervenție a lui Pavel dovedește respectul său și pentru partea ceremonială a Legii. Într-adevăr, Marele Preot era reprezentantul Legii ceremoniale. Pavel îl recunoaște ca mai marele norodului și vrea să-i dea cinstea cuvenită. Cinstea era oferită din pricina statutului, și nu din pricina caracterului. Într-un mod asemănător, David îl respecta pe Saul, nu din pricina spiritualității acestuia, ci din pricina funcției în care-l așezase Domnul.

Prin cele două intervenții, Pavel dovedește că știa Legea în amănunt și că dorea să o respecte atât în aspectele morale, cât și în cele ceremoniale. Deci, acuzațiile care-i fuseseră aduse au fost dovedite în final false. Pavel și-a povestit convertirea înaintea norodului și acum are ocazia să respingă în mod direct și acuzațiile care i-au fost aduse.

Urmează a treia intervenție, cea din vers. 6, care pare a fi și cea mai problematică. Este clar că Pavel premeditează să dezbină adunarea: „*Pavel, ca unul care știa că o parte din adunare erau Saducheii, iar alți Farisei...*” Afirmația sa este adevărată: în cele din urmă, mărturisirea învierii lui Isus stârnea atâta împotrivire. Ba mai mult, ne aducem aminte de Fapte 4:1-2, unde ni se precizează explicit că Saducheii erau deranjați de faptul că în Isus se propovăduia învierea din morți. Însă, modul în care o formulează: „*eu sunt Fariseu, fiu de Fariseu*” are tocmai scopul de a stârni o dispută între cele două grupări religioase.

Pavel a observat destul de bine că judecarea lui era mai mult o simulare decât o judecată după Lege, care să caute cu seriozitate adevărul. În același timp, el trebuie să facă o alegere: să țină un discurs de apărare ca cel din cap. 24, de exemplu, sau să dezbină adunarea. Sau, poate, scopul lui a fost ca, după ce dezbină adunarea, să-și continue discursul. Poate Pavel nu s-a așteptat ca cearta să ia o asemenea proporție. Oricum, chiar dacă avea în vedere o dispută mai moderată, Pavel a urmărit provocarea disputei. De ce?

În afirmația sa, el nu precizează: „am fost Fariseu”, ci „sunt Fariseu.” El își recunoaște apartenența la gruparea religioasă a Fariseilor. Astfel, el își manifestă respectul nu doar pentru Legea morală și ceremonială, ci și față de tradițiile evreiești. Gruparea Fariseilor avea multe principii sfinte. În Israel, avea un rol foarte important. Era gruparea care se împotriva ereziilor grupării mai puternice a Saducheilor, care negau existența învierii, a îngerilor și a duhurilor. Fariseii erau mult mai aproape de adevăr decât Saducheii. Și Pavel se declară ca fiind de acord cu principiile fundamentale ale Fariseilor, dar împotriva ereziilor Saducheilor. El știa că, făcând acest lucru, îi va atrage pe Farisei de partea sa. Scopul lui nu era însă ca Fariseii doar să fie de partea lui, ci ca aceștia să fie mai receptivi la Evanghelie. Ori Pavel știa că, atrăgându-i de partea sa, ei vor fi și mai deschiși față de mesajul său, care era în armonie cu multe din principiile lor.

Pe de altă parte, și Saducheii erau chemați prin reacția Fariseilor să-și analizeze din nou teologia eronată, teologie care reprezenta un obstacol principal în convertirea lor. Disputa dintre cele două grupări reprezenta un context favorabil nu doar pentru el, ci și pentru auditoriul său: acesta ar fi fost mai disponibil să ia aminte la spusese lui Pavel.

Se pare că strategia lui Pavel este să-i direcționeze spre tărâmul Scripturii și să dovedească apoi, din Scripturi, că Isus este Hristosul. Însă, disputa a fost prea aprigă pentru ca Pavel să mai poată continua. Dar a fost benefică: unii Farisei au și afirmat că nu găsesc nici o

vină în Pavel. Pavel, călăuzit de Duhul, a făcut exact ce trebuia să facă: a mărturisit cu multă înțelepciune despre Domnul.

Însă, Pavel, în ciuda faptului că era marele apostol, își avea frământările și temerile lui. De aceea, Domnul intervine cu vedenia din vers. 11. În economia Sa, Domnul nu face risipă de intervenții miraculoase. Prezența acestora indică faptul că nevoia era reală. Vedenia vine să-i ofere ajutor lui Pavel atât în contextul din Ierusalim, cât și în perioada de întemnițare ce va urma. Uneori, suntem tulburați și rolul vedeniilor este să ne întărească acum și aici. Însă, uneori suntem plini de pace și totuși primim o vedenie deosebită. Aceasta înseamnă că, în viitor, vom trece prin perioade grele și mesajul vedeniei ne va fi de mare folos.

Pavel luase o decizie foarte importantă: să meargă la Ierusalim în ciuda tuturor sfaturilor primite. A fost o decizie bazată pe discernământul său și nu pe o înștiințare explicită din partea lui Dumnezeu. În Ierusalim s-a stârnit multă împotrivire și rodul era aproape de negăsit. Apoi, în Ierusalim, el a abordat o anumită strategie (din multe alte posibile) pentru a se apăra. În mod cert, Pavel se putea frământa: oare am luat deciziile cele mai bune? În acest context, vedenia vine să-i confirme deciziile și discernământul. Această confirmare îi aduce pace și îi consolidează principiile după care s-a ghidat în luarea acestei hotărâri ciudate pentru mulți. Dar să nu uităm că pe Pavel îl așteptau câțiva ani de întemnițare. Marele apostol, în loc să umble slobod prin Imperiul Roman pentru a propovădui Evanghelia, stă închis la Cezareea. Este ca și cum am închide un vultur puternic și plin de energie într-o colivie. Este ca și cum am tăia aripile cuiva. Și Pavel ajunsese închis din pricina deciziei de a merge la Ierusalim. În mod cert, el s-ar fi putut gândi: „Închis, sunt mai puțin eficient. Și am ajuns aici pentru că m-am încăpățânat să merg la Ierusalim. Deci, nu am luat decizia cea mai bună...” Pentru a avea pace și liniște în anii întemnițării, pentru a avea certitudinea că a ajuns acolo prin voia lui Dumnezeu și că este cel mai bun context pentru el și pentru lucrare, Dumnezeu îi dă această vedenie. În mod cert, ea a avut un rol extrem de important pentru toți anii întemnițării care au urmat.

Dumnezeu nu face risipă de cuvinte și intervenții miraculoase. Dacă Domnul îți dă un mesaj special (vedenii, semne, etc.), ia aminte la el. Scrie-l ca să nu-l uiți. Fii atent la fiecare cuvânt și așază-l ca stâlp de aducere aminte.

Îmi aduc aminte că, înaintea celei mai grele încercări din viața mea, am avut în duhul meu una din cele mai minunate revelații din viața de credință. Domnul S-a apropiat de mine. Era așa de viu, așa de real, așa de aproape. Căldura Lui îmi încălzea inima și mângâierea Lui îmi alina ființa. Și Domnul mi-a spus: „Ce-ar fi dacă te-aș lua acum acasă?” Și veșnicia era așa de aproape de mine și slava viitoare, de dragul căreia jertfisem atâta și pe care o așteptam cu atâta dor, era așa de aproape și așa de reală. Pământul, viața de aici...era așa de străină, așa de deșartă. Și m-am gândit la toată viața pe care o trăisem pe acest pământ...ca și cum alergarea mea luase sfârșit, am început să plâng și am strigat: „Doamne, spune-mi că nu am trăit degeaba, spune-mi că nu am risipit harul Tău și oferta Ta... Spune-mi că Te-am reprezentat cu cinste pe pământ, spune-mi că Te-am iubit cu adevărat, spune-mi că Te-am iubit cum nimeni altul nu a făcut-o, spune-mi că sunt lauda Ta specială și Te mândrești cu mine... Spune-mi că am răspuns cu dragoste la dragostea Ta și Ți-am fost de folos...” Și m-am gândit la familia mea, care era în casă și la frații mei din Biserică... Eu eram gata să plec...dar îi lăsam pe ei în fața unei bătălii crâncene... Ce aș mai fi putut face pentru ei? Mi-am dat seama că fiecare cuvânt de îmbărbătare, fiecare rugăciune reprezenta o valoare inestimabilă, o investiție eternă. Merită să dai tot pentru bucuria și slava viitoare, care acum erau așa de aproape de inima mea. A fost în miniatură un fel de „schimbare la față” înainte de Golgota. Schimbarea la față a fost pentru Mântuitorul o degustare a slavei viitoare, tocmai pentru a fi motivat să accepte suferința ce avea să vină. În

Ghetsimani, sentimentele îți stau împotriva, durerea e atât de reală și slava și bucuria viitoare sunt atât de departe, atât de vagi. Dar atunci îți aduci aminte că a fost un moment în care ai gustat din acea slavă și ai spus că merită. Acea amintire a degustării slavei viitoare îți dă putere să mergi înainte deplin încredințat că merită să plătești prețul.

Și după această minunată revelație în duh (care m-a prins într-o perioadă de relativă pace) a mai trecut puțin timp și a urmat ceasul întinericului, când satana a cerut să fiu cernut ca grâul. Resursa primită mi-a venit în ajutor. Și, în apogeul încercării, am putut, prin harul Lui, să rostesc: „*Socotesc că întristările ușoare de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare.*”

Dumnezeu nu face risipă de cuvinte și intervenții supranaturale. Trebuie să fim cu băgare de seamă la ele. Am primit mai multe astfel de mesaje și revelații cu totul speciale din partea Cerului. Ele mi-au fost de mare ajutor și au adus biruințe strategice în momente cheie din viața mea. Însă, am observat că nu am luat aminte la ele așa cum ar fi trebuit, și nu m-am folosit de la început de toată bogăția resurselor oferite de harul Său. Acum însă, spun că am învățat lecția și vreau să iau aminte la astfel de nestemate cu care nu te întâlnești în fiecare lună.